

דים לפנות לנמל כדי ללכוד פורצים וגני בים אפשריים. אפילו, בדרך נס, לא היה נודע להם מראש על הסתערות מישטרית מתוכננת על הנמל. תמיד היו יכולים ל־ הצטרף לכוח הסורק את הנמל, ואיש לא היה חושד מדוע הם מסתובבים בנמל ב־ שעות הלילה — שהרי דיווחו מראש כי יבקרו בו בתוקף תפקידם.

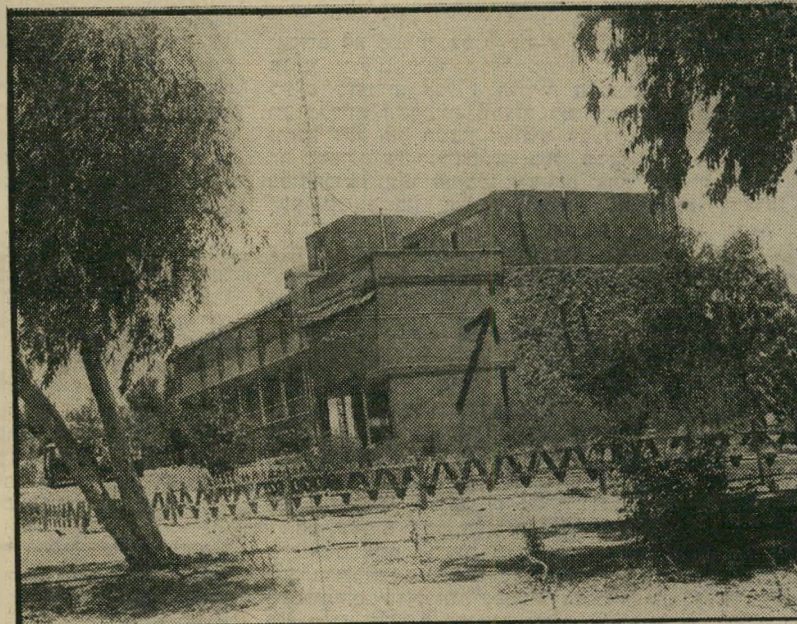
גם בחלומם הפרוע ביותר לא תיארו לעצמם בלשיח הוותיק והנודעים של אילת כי צוות־מישימה מישטרית יקבע את מקום המארב בתוך הנמל, וכי החשיכה לא רק לא תפריע לו — אלא אף תסייע לו בפעולתו. ותאפשר לו להשיג הוכחות חותכות נגדם.

„מבחינת המישטרה, מה שברור עד ה־ רגע הזה הוא” אמר מרדכי אביתן, מפקד מישטרת אילת, „שבפרשת הגניבות מהנמל מעורבים שני סמל־מישטרה ותיקים, של־ מה זמיר וחנניה בן־עזרא. אשר באיושיו מקום מכרו את נישמתם לשטן.

„גם בחלומותי הגרועים ביותר לא הייתי יכול לחלום שאיש־מישטרה יתפתה ויע־ שה את אשר עשה או, נכון יותר לומר, שעשה את אשר מייחסים לו. במיוחד כא־ שר מדובר בשני שוטרים ותיקים, אשר התחנה באילת הפקידה בידיהם כה הרבה, ואשר האמון בהם, ובשני השוטרים ה־ נוספים החשודים בהוצאת הסחורה מה־ נמל, הוא כה רב.”

מרדכי אביתן עצמו, כמפקד מישטרת אילת, נכשל בתפקידו כישלון חרוץ. אילו היה מעורה יותר בחיי העיר, מטה און לרחש התושבים, היה למד עד־מהרה ל־

מנופים נמל אילת. כאן התרחשה משך חודשים ארוכים סדרה ממוכנת ומסועפת של גניבות, במיליוני לירות, מתוך מחסני הנמל. כאשר פוענחה התעלומה, הסתבר ששומרי הנמל, שוטרים ובלשים במישטרת אילת, חברו לכנופייה מאורגנת היטב שהיתה עושה בנמל אילת כבתוך שלה, בשעות הלילה.

זהו בניין תחנת־המישטרה של אילת, החץ מורה על חלון תא־המעצר בבניין, אשר נפרץ בידי שלושה עצורים בשבוע שעבר, השלושה הצליחו לחמוק ממעצר תחת חוסמה של היומנאית, למרות שמקום הישיבה הקבוע שלה בתחנת־המישטרה הוא במרחק שלושה מטרים מן התא.

החלון שנפרץ

באילת

בעלי בית־קניינו בפרס. התנאי היה כי עליהם להמר, כל אחד, בסכום של לפחות אלף דולר לאיש. הפרסי הערמומי ידע כי את אשר הפסיד במימון כרטיסי הטיסה יתור לניסו, ברווח נאה, מהכספים שי־ ישאירו התיירים הישראליים בקניונו שלו. באותה נסיעה הפסיד דב הרמן בקניונו סכום שבין עשרים לשלושים אלף לירות, אותו לווה מנוסע אחר, תמורת הכסף, נתן לאותו נוסע שיק.

בארץ התברר כי לשיק אין כיסוי, דב הרמן התחמק מתשלום חובו עד שאחד מבעלי־המלון באילת, שהוא עצמו אוהב להמר בקלפים, נתמנה בורר, והרמן חוייב להחזיר את מלוא החוב.

יש להדגיש כי הרמן עצמו אינו קשור בפרשת הגניבות האחרונה בנמל אילת. אך המפליא הוא כיצד ניתן לאדם זה, שהסתכן לא פעם בהפסדים בסדר־גודל של עשרות אלפי לירות, להגיע לתפקיד כה בכיר בנמל אילת, מקום שבו הפיתוי כה רב, וסידורי הביטחון אינם מן המשוכי־ ליים, אם לנקוט לשון־המעטה.

דב הרמן עצמו אומר: „נכון שאני מכור לקלפים, הפסדתי לאיפעם ספומי־כסף גדו־ ליים, אבל אני יכול לעמוד בזה, אני ואשתי עובדים, ויש לנו משכורות יפות.

„אני איני משחק, כאותם אנשים אחרים שאצלם זה מחלה, על המון של ילדיהם הקטנים. אני אדם מבוגר, ואני יכול לנהוג כפי שאני רוצה כל זמן שאני משלם מכיס הפרטי.

„נכון, הייתי גם בפרס באותה נסיעה מפורסמת. באחד הערבים השתכרתי, וי־ הפסדתי 20 אלף לירות. היה לי קשה לשלם אותם, אבל בסוף שילמתי את כל הסכום.” השאלה היא רק אם נמל אילת הוא מקום־העבודה המתאים לאנשים מסוגו של הרמן.

אם מפקד המישטרה המקומית ומנהל הנמל ישיבו בחיוב, עצתנו לתושבי אילת, לא להתפלא, אם עירם תשוב ותופיע מדי־ פעם בכותרות העיתונות, ולאודיווקא ב־ הקשר חיובי.

לפתוח להם, ללא כל קושי, שעה שהיו מנאית נעדרה, את דלת התא, ובאותה הזדמנות גם להשתמש במפתחות לפתיחת חדר־הנשק, הצמוד לתא־המעצר?

● תושבי אילת חרדים לדימוי של עירם, רק בשנים האחרונות הצליחו לתקן את הדימוי השלילי, כפי שהצטייר בעיני רבים מתושבי הארץ.

פרשת השוטרים־הגנבים הייתה את חור שבי העיר בהלם, הם חשו כאילו שוטרים ותיקים אלה בגדו בעירם. במעשיהם גרמו ששוב תעלה העיר לכותרות העיתונים, הפעם בהקשר שלילי.

פרישת השוטרים־הגנבים הייתה את חור שבי העיר בהלם, הם חשו כאילו שוטרים ותיקים אלה בגדו בעירם. במעשיהם גרמו ששוב תעלה העיר לכותרות העיתונים, הפעם בהקשר שלילי.

האשמות מפי עמיל־מכס, חברות־תור בלה ופקיד־נמל בכירים, על הנעשה ב־ נמל, טרם נפתרו.

אומרים שרקעית הים בנמל מכוסה טונות של גרוטאות, ציוד חשמלי ואלקי־ טרוני שהמבריחים נאלצו להשליך לים, כאשר גילו שהמישטרה עומדת לערוך עליהם פשיטות.

דווקא משום רגישות תושבי העיר ל־ דימויים, לפחות למענם, חייבים היו מפקד המישטרה ואהוד הדר, מנהל הנמל, לעקוב בדקדקנות אחר מעשי העובדים והתנהגותם, ובמיוחד אחר העובדים הבכירים.

המהנדס־ המהמר

דב הרמן, מהנדס־ביצועי־עבודות־ אחזקה בנמל אילת, משתכר משכורת חודשית נאה, אך אין בה כדי לממן את חפדו. המסתכמים בסכומים גבוהים, ב־ מישחקי־הקלפים. זהו סיפור ידוע באילת, עוד לפני שלוש שנים עבר הרמן על החוק כאשר נסע, בליוויית קבוצת אור־ חים אילתיים, לפרס. כל קבוצת הנוסעים זכתה בכרטיס־טיסה הלוך־וחזור חינם, מ־

דעת כי לאורחי העיר תלונות רבות, מהן מרות עד מאוד, כנגד אנשי המישטרה שתחת פיקודו.

אילו טרח מפקד המישטרה המקומית ל־ רדת מהאולימפוס שעליו הוא יושב, ול־ שוחח שיחה חופשית עם אחד ממאות ה־ דרוזים המתגוררים באילת, ודאי היה שו־ מע ולומד עובדות חשובות.

עבודה צדדית

כדי אנשי אילת ידעו כי השוטר גיי־ סים כהן, מי ששימש כמכונאי במישר־ טרת אילת ופוטר מעבודתו כחשוד ב־ הובלת הסחורה הגנובה אל חמוץ לנמל, עוסק בעבודה פרטית, בניגוד לתקנות ה־ מישטרה.

יומיים לפני מאסרו עדיין עמדו לפני ביתו חמישה קטנועים של אורחים, שכהן עסק בתיקונם. היחיד שלא ידע עובדה זו היה מפקד מישטרת אילת, כעת מת־ לוצצים באילת כי כהן יוכל, סוף סוף, לתקן אופנועים ללא הפרעה. הוא לא ייא־ לץ לצאת מדי־פעם לעבודתו המישטרית, ואף לא יעסוק בלילות בהובלת סחורה גנובה, זמנו יהיה קודש לתיקון קטנועים. כששוטר עוסק בעבודה צדדית, יש ל־ כך השלכה חמורה מיוחדת. כי חבריו של השוטר יכולים להעניק יחס מיוחד למי שמספק פרנסה לחבר — למשל, לקטנועים המעורבים בתאונות.